

Arrest

nr. 149 798 van 17 juli 2015
in de zaak RvV X

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIII^{ste} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 18 april 2013 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 15 maart 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 mei 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 juni 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat W. PEETERS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. MATROYE, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster diende op 28 oktober 2009 een eerste aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie – en asielbeleid trof op 14 september 2011 een beslissing waarbij de in punt 1.1 vermelde aanvraag onontvankelijk werd verklaard.

1.3. Verzoekster diende op 18 oktober 2012 een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Verzoekster vulde deze aanvraag aan op 27 december 2012 en 7 maart 2013.

1.4. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding trof op 15 maart 2013 een beslissing waarbij de in punt 1.3 vermelde aanvraag onontvankelijk werd verklaard. Verzoekster werd hiervan op 2 april 2013 in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 18.10.2012 werd ingediend en op datum van 27.12.2012 en 07.03.2013 werd aangevuld door:

O.(...), A.(...)

geboren te (...) op (...)

wettelijke vertegenwoordiger van

O.(...), R.(...) O.(...)

geboren te (...) op (...)

en

O.(...), A.(...) O.(...)

geboren te (...) op (...)

nationaliteit: Nigeria

adres: (...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aan gehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag tot machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkene beroept zich op het feit dat zij moeder is van 2 minderjarige kinderen die in België geboren zijn. Zij toont echter niet aan waarom dit gegeven haar zou verhinderen om naar haar land van herkomst terug te keren om daar via de gewone procedure haar aanvraag tot machtiging tot verblijf in te dienen. Betrokkene toont niet aan dat haar kinderen over verblijfsrecht beschikken en evenmin blijkt dit uit het administratief dossier van de kinderen. Zij kunnen hun moeder volgen.

Verder stelt zij dat haar kinderen nog klein zijn en dat het daarom niet aangewezen zou zijn om een dergelijke reis te ondernemen. Haar kinderen zijn momenteel 2,5 jaar en 6 maanden oud. Geen enkel reglement verbiedt kinderen van deze leeftijd om met het vliegtuig te reizen. Betrokkene toont verder niet aan waarom het voor haar bijzonder moeilijk of niet aangewezen is om met haar kinderen een verre reis te ondernemen. Dit argument kan niet als buitengewone omstandigheid worden weerhouden.

Betrokkene stelt dat de vader van de kinderen ook in België zou verblijven. Echter toont zij niet aan waarom dit een buitengewone omstandigheid zou vormen waardoor zij niet naar haar land van herkomst kan terugkeren. Zij toont ook niet aan dat deze persoon over verblijfsrecht in België beschikt en evenmin kan dit uit zijn administratief dossier worden opgemaakt. De vader kan betrokkene en hun kinderen vergezellen naar hun land van herkomst

Verder roept betrokkene het feit in dat zij een beroepsprocedure heeft ingediend bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen en dat haar afwezigheid bij deze procedure als gevolg zou kunnen hebben dat deze wordt afgesloten wegens gebrek aan belang. Echter kan betrokkene zich laten vertegenwoordigen door een raadsman, waardoor de procedure niet wegens gebrek aan belang wordt afgesloten.

Wat betreft de opmerking dat haar aanwezigheid in België vereist is om haar raadsman instructies te kunnen geven. Dit kan echter niet als buitengewone omstandigheid worden weerhouden. Communicatie is immers ook van op afstand mogelijk dankzij communicatiemiddelen als telefoon en internet.

Betrokkene merkt ook op dat zij in haar land van herkomst nergens terecht kan met haar kleine kinderen en dat zij amper nog enig contact heeft met haar land van herkomst. Zij verzuimt het echter om bewijzen voor te leggen die deze loutere bewering kunnen staven en bijgevolg kan dit niet als buitengewone omstandigheid worden weerhouden.

De advocaat merkt op dat van betrokkene niet verwacht kan worden dat zij zich opnieuw elders zou vestigen, precies omdat zij op een officiële manier of op een officieuze maar in de praktijk gedoogde manier in België heeft verbleven. Hierbij dient te worden opmerkt dat uit de studie van het administratief

van betrokkene blijkt dat zij de Belgische overheid heeft misleid. Betrokkene heeft immers verblijfsrecht bekomen op basis van gezinshereniging in functie van haar in België gevestigde Nederlandse echtgenoot B.(...), P.(...) met wie ze huwde op 22.12.2006. Op 20.10.10 bevestigde het Hof van Beroep van Antwerpen bij arrest (...) het vonnis van de Rechtbank van eerste aanleg van Tongeren van 22.05.09 dat het huwelijk tussen B.(...) en O.(...) vernietigde. Het huwelijk werd dus strijdig bevonden met de Belgische en internationale openbare orde. intentie had om een duurzame levensgemeenschap aan te gaan de heer B.(...). Op 12.08.2011 werd het verblijfsrecht van betrokkene ingetrokken. Vervolgens werd haar aanvraag op basis van artikel 9bis op 14.09.2011 onontvankelijk verklaard met bevel om het grondgebied te verlaten, aan betrokkene betekend op 10.01.2012. Het principe wordt gehanteerd dat betrokkene in eerste instantie de verplichting heeft om zelf gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten. Zij dient alles in het werk te stellen om aan zijn wettelijke verplichting om het land te verlaten te voldoen en bijgevolg dient zij in de eerste plaats zelf alle stappen te ondernemen om rechtstreeks of via een derde land naar haar herkomstland terug te keren of naar een land waar zij kan verblijven.

Wat betreft de opmerking dat de verplichting om terug te keren naar haar land van herkomst haar een onoverkomelijk nadeel zou opleveren en eveneens een onevenredigheid zou betekenen tussen haar belangen en de belangen van de Belgische staat, dient te worden opgemerkt dat zij geen bewijzen voorlegt om deze loutere bewering te staven. Bovendien dient te worden opgemerkt dat betrokkene door haar huwelijk dat strijdig werd bevonden met de Belgische en internationale openbare orde, de Belgische staat heeft willen misleiden en de belangen van de Belgische staat door het plegen van fraude heeft geschonden.

De elementen van integratie, namelijk haar verblijf in België, het feit dat zij Nederlands heeft willen leren, dat zij een cursus maatschappelijke oriëntatie heeft gevolgd, dat zij zich heeft aangesloten bij de mutualiteit, dat werkbereid is en dat zij een arbeidsovereenkomst voorlegt, hebben betrekking op de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld. De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15.12.1980."

1.5. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging nam op 15 maart 2013 tevens een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod (bijlage 13sexies).

2. Over de rechtspleging

Aan verzoekster werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij in haar nota met opmerkingen om de kosten van het geding ten laste van verzoekster te leggen.

3. Over de ontvankelijkheid

3.1. Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de vreemdelingenwet kunnen de beroepen bedoeld in artikel 39/2 van dezelfde wet voor de Raad gebracht worden door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang. Uit de memorie van toelichting bij het wetsontwerp waarbij de voornoemde bepaling in de vreemdelingenwet werd ingevoerd (*Parl.St.* Kamer, 2005-2006, nr. 2479/001, 118) blijkt dat voor de interpretatie van het begrip belang kan worden verwezen naar de invulling die de Raad van State aan hetzelfde begrip heeft verleend (met verwijzing naar J. BAERT, en G. DEBERSAQUES, Raad van State. *Ontvankelijkheid*, Brugge, die Keure, 1996, nrs. 198 - 413). Uit de rechtspraak van de Raad van State blijkt dat de verzoekende partij enkel belang heeft indien zij door de bestreden administratieve rechtshandeling een persoonlijk, rechtstreeks, zeker, actueel en wettig nadeel lijdt (RvS 25 maart 2013, nr. 222 969).

3.2. De vereiste dat het belang wettig moet zijn betekent dat de verzoeker met de nietigverklaring een voordeel nastreeft dat hij, gelet op de toepasselijke rechtsregels, wettig kan verkrijgen (RvS 8 april 2011, nr. 212 579). Ter terechtzitting stelt de verwerende partij dat ten aanzien van verzoekster op 15 maart 2013 niet enkel de thans bestreden beslissing, doch ook een bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod (bijlage 13sexies) werd genomen. Uit het administratief dossier blijkt inderdaad dat verzoekster onder een inreisverbod van vijf jaar staat. Uit niets blijkt dat dit inreisverbod uit het rechtsverkeer zou zijn verdwenen middels een intrekking of een vernietiging of dat dit inreisverbod ondertussen zou zijn opgeheven of opgeschort.

3.3. De Raad stelt samen met de verwerende partij vast dat dit inreisverbod definitief is waardoor "de toegang tot en het verblijf op het grondgebied van de lidstaten" aan verzoekster krachtens artikel 1,

eerste lid, 8° van de vreemdelingenwet “*wordt verboden*” voor een termijn van 5 jaar. Deze termijn nam een aanvang op het ogenblik van de betekening van het inreisverbod op 2 april 2013. Verzoekster kan bijgevolg geen wettig belang meer doen gelden bij haar beroep tegen de beslissing met betrekking tot de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de vreemdelingenwet aangezien het beoogde voordeel, met name een machtiging tot verblijf, zou indruisen tegen het definitief geworden inreisverbod. Door de voorzitter ter terechtzitting gevraagd of verzoekster bijgevolg nog een belang heeft bij haar huidig beroep, stelt de aanwezige raadvrouw zich naar de wijsheid van de Raad te gedragen.

Het beroep is niet ontvankelijk wegens het gebrek aan het rechtens vereiste wettig belang.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien juli tweeduizend vijftien door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

F. TAMBORIJN